

Arrest

nr. 111 678 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. ROELS *loco* advocaat K. VAN DER STRAETEN en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Peshawar. U zou een sjiïet zijn. In uw jeugd zou u vrijwilliger geweest zijn voor de "Imamia Student Organisation". Gezien uw religie zouden u en uw familieleden problemen hebben gekend. Zo zou u in 2006 zwaar afgeslagen zijn door extremisten. Tevens zou uw familie vaak bedreigd zijn door de "Lashkar-e-Jhangvi". Op 5 februari 2011 zou uw vader, die actief was binnen uw gemeenschap, samen met twee van uw ooms in een auto gereden hebben toen ze gestopt werden. Uw vader en een oom zouden meegenomen zijn door de ontvoerders, terwijl uw jongere oom werd vrijgelaten. Deze zou naar de politie gestapt zijn om een "FIR" te laten registreren. U zou op dat moment reeds een goedgekeurd bezoekersvisum voor het Verenigd Koninkrijk (VK) hebben, dus op 22 februari 2011 zou u een vlucht naar het VK genomen hebben. Een maand later zou u naar België gekomen zijn voor een asielaanvraag. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, een attest i.v.m.

uw vrijwilligerswerk voor een sjiitische beweging, de "FIR" over de ontvoering van uw vader en oom, verschillende werk gerelateerde documenten, studiedocumenten en bankuittreksels. Na uw gehoor stuurde u een kopie van uw paspoort door.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort een bezoekersvisum heeft aangevraagd en ook verkregen voor het Verenigd Koninkrijk. U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw paspoort zonder visum bij de smokkelaar lag, dat u Pakistan op 19 februari 2011 over land verlaten heeft, dat u tijdens uw reis gebruikt maakte van twee valse paspoorten, dat u nooit in een ander Europees land verbleef en dat u nooit een verblijfstitel voor enig Europees land had. Ook werd vastgesteld dat u deze verklaringen initieel voor het CGVS ook nog volhield (gehoorverslag CGVS p. 2). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er geen geloof meer kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas.

Na confrontatie met de informatie van het UKBA, heeft u toegegeven te hebben gelogen over uw reisroute, paspoort, vertrekdatum (22 februari 2011 i.p.v. 19 februari 2011) en uw verblijf in het VK. U verklaarde dit te hebben gedaan omdat u in het vluchtelingencentrum slecht advies kreeg van andere asielzoekers. Dit is echter geen afdoende reden. U bent immers zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die u aflegt in het kader van uw asielaanvraag en het was dan ook uw keuze om leugenachtige verklaringen af te leggen. Bovendien legde u deze leugenachtige verklaringen niet enkel af voor de DVZ in 2011, maar ook nog steeds voor het CGVS in 2013. U koos er dus bewust voor om de leugen vol te houden. Er dient in dit kader nog op te worden gewezen dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Verder dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat u opnieuw luisterde naar slecht advies, waaruit bleek dat het voor iemand met een bezoekersvisum moeilijk zou zijn om asiel aan te vragen (gehoorverslag CGVS p. 4). Dit is echter geen afdoende reden. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Wat betreft deze vrees dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen vaag en weinig doorleefd waren. U verklaarde als sjiit problemen te kennen met extremisten en meer bepaald de "Lashkar-e-Jhangvi". Vooreerst dient hierover te worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat sjieten potentieel problemen kunnen kennen in Pakistan, maar het enkel verwijzen naar de algemene situatie is niet voldoende om te spreken van een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging.

U verklaarde dat uw familie al lang problemen kende met extremisten, maar u bleef hier zeer vaag over. Zo kon u al niet zeggen hoe en wanneer deze situatie een aanvang nam, noch kon u zeggen

waarom jullie bedreigd zouden worden (gehoorverslag CGVS p. 5). Wanneer u gevraagd werd hoe u en uw familie dan bedreigd werden verklaarde u dat u dacht dat de dreigementen telefonisch werden geuit, maar tevens haalde u aan dat dit u niet interesseerde daar u op de bank werkte (gehoorverslag CGVS p. 6). Deze instelling komt bevreemdend over voor iemand die Internationale bescherming vraagt omwille van die dreigementen. U gaf ook nog aan dat jullie eigenlijk niets om die dreigementen gaven. Voorts verklaarde u in 2006 zelf het slachtoffer geweest te zijn van zware agressie. U zou zwaar gewond geweest zijn. In dit licht is het dan ook bevreemdend dat u dit incident niet kunt staven met medische documenten. Wat er ook van zij, u haalde ook aan dat dit incident in 2006 het enige probleem is dat u persoonlijk kende tot uw vertrek uit Pakistan in 2011 (gehoorverslag CGVS p. 7).

Voorts verwees u naar de problemen en verdwijning van uw vader. Ter staving van deze gebeurtenis legde u een "FIR" voor. Uw verklaringen en kennis over deze gebeurtenis overstijgen echter op geen enkele moment het alledaagse en dit terwijl van toch mag verwachten dat de verdwijning van uw vader en oom u nader aan het hart zouden liggen, temeer daar dit de directe vluchtaanleiding voor u vormde. U verklaarde dat uw jongere oom door de ontvoerders werd achtergelaten, maar u weet niet of de ontvoerders iets tegen uw oom zeiden, noch wist u of uw oom meer informatie over de ontvoerders had; u zou het hem gewoon weg niet eens gevraagd hebben (gehoorverslag CGVS p. 5). Men mag toch verwachten dat u als zoon zou proberen om alle mogelijke informatie i.v.m. uw verdwenen vader in te winnen. U verklaarde dat uw vader actief was binnen uw gemeenschap. In dit licht is het dan ook bevreemdend dat zijn ontvoering niet in de kranten verschenen zou zijn. U hiernaar gevraagd antwoordde ontwijkend: eerst gaf u aan niet te weten of dit in de kranten verschenen is, daarna zei u dat het misschien in een lokale krant of in sjiitische nieuws verschenen is (gehoorverslag CGVS p. 6). Voorts zei u dat de politie de normale procedure bij slachtoffers volgde, maar u kon niets zeggen over het hier opvolgend onderzoek (gehoorverslag CGVS p. 7). Uiteindelijk gaf u aan dat de politie wel pro forma een onderzoek deed, maar u kon deze verdere uitleg niet staven, noch door verklaringen, noch door documenten. Voor zo ver u wist zou de familie ook niets meer vernomen hebben van de ontvoerders. Uw bewering dat de ontvoerders behoorden tot de "Lashkar-e-Jhangvi" kon u op geen enkele manier hard maken. Zelfs uw oom in zijn "FIR" repte hier met geen woord over (gehoorverslag CGVS p. 7). Ook is het weinig geloofwaardig dat uw tweede oom die bij de ontvoering niet werd meegenomen nog steeds woonachtig is in Peshawar, terwijl u die eigenlijk niets te maken had met de ontvoering onmiddellijk het land diende te verlaten. De timing van heel de situatie komt dan ook verdacht over. Hoewel u reeds sinds november 2010 over een bezoekersvisum voor het VK beschikte, maakte u hier pas gebruik van nadat uw vader ontvoerd was in februari 2011. Het lijkt er dan ook eerder op dat de ontvoering van uw vader eerder een excuus was waarom u zogenaamd het land diende te verlaten. Uw totale gebrek aan interesse naar de problemen die uw familie kende en de verdwijning van uw vader en oom, ondermijnen volledig de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg. U bent hoger opgeleid, heeft werkervaring op een bank en u spreekt meerder talen. Dit zou uw hervestiging in een ander deel van Pakistan moeten vergemakkelijken.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw identiteitskaart en paspoort wijzen op uw identiteit en reisroute, zaken die aangenomen kunnen worden, net als uw studies, rekeninginhoud en werkervaring. Dat u ooit vrijwilligerswerk deed voor een sjiitische organisatie kan aanvaard worden, maar voegt niets wezenlijks toe aan uw asielrelaas, dat ongeloofwaardig werd bevonden. De authenticiteit van uw "FIR" kan daar zij dient als ondersteuning van een ongeloofwaardig relaas, betwijfeld worden. Overigens blijkt uit toegevoegde informatie dat vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Pakistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht tegen de beslissingen van de commissaris-generaal (artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet) dient de Raad de motivering met betrekking tot de wettelijke gronden van deze beslissing, zoals ook vermeld in de bestreden beslissing te onderzoeken, meer bepaald de artikelen 4/83 (vluchtelingenschap) en 48/4 van de vreemdelingenwet (subsidiäre bescherming).

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker legt ter zitting een kopie van zijn paspoort neer, die voorheen reeds voorgelegd werd bij de commissaris-generaal. Uit deze kopie blijkt dat verzoeker op 22 februari 2011 toekwam in de luchthaven van Heathrow (Verenigd Koninkrijk). Dit wordt door de verwerende partij niet betwist.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen concreet middel aanvoert tegen de inhoud van de bestreden beslissing. De motieven van de bestreden beslissing betreffende de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden gehandhaafd. De Raad schaart zich achter de motieven van de bestreden beslissing, waar deze stelt:

“Wat betreft deze vrees dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen vaag en weinig doorleefd waren. U verklaarde als sjiit problemen te kennen met extremisten en meer bepaald de “Lashkar-e-Jhangvi”. Vooreerst dient hierover te worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat sjiieten potentieel

problemen kunnen kennen in Pakistan, maar het enkel verwijzen naar de algemene situatie is niet voldoende om te spreken van een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging.

U verklaarde dat uw familie al lang problemen kende met extremisten, maar u bleef hier zeer vaag over. Zo kon u al niet zeggen hoe en wanneer deze situatie een aanvang nam, noch kon u zeggen waarom jullie bedreigd zouden worden (gehoorverslag CGVS p. 5). Wanneer u gevraagd werd hoe u en uw familie dan bedreigd werden verklaarde u dat u dacht dat de dreigementen telefonisch werden geuit, maar tevens haalde u aan dat dit u niet interesseerde daar u op de bank werkte (gehoorverslag CGVS p. 6). Deze instelling komt bevreemdend over voor iemand die Internationale bescherming vraagt omwille van die dreigementen. U gaf ook nog aan dat jullie eigenlijk niets om die dreigementen gaven. Voorts verklaarde u in 2006 zelf het slachtoffer geweest te zijn van zware agressie. U zou zwaar gewond geweest zijn. In dit licht is het dan ook bevreemdend dat u dit incident niet kunt staven met medische documenten. Wat er ook van zij, u haalde ook aan dat dit incident in 2006 het enige probleem is dat u persoonlijk kende tot uw vertrek uit Pakistan in 2011 (gehoorverslag CGVS p. 7).

Voorts verwees u naar de problemen en verdwijning van uw vader. Ter staving van deze gebeurtenis legde u een "FIR" voor. Uw verklaringen en kennis over deze gebeurtenis overstijgen echter op geen enkele moment het alledaagse en dit terwijl van toch mag verwachten dat de verdwijning van uw vader en oom u nader aan het hart zouden liggen, temeer daar dit de directe vluchtaanleiding voor u vormde. U verklaarde dat uw jongere oom door de ontvoerders werd achtergelaten, maar u weet niet of de ontvoerders iets tegen uw oom zeiden, noch wist u of uw oom meer informatie over de ontvoerders had; u zou het hem gewoon weg niet eens gevraagd hebben (gehoorverslag CGVS p. 5). Men mag toch verwachten dat u als zoon zou proberen om alle mogelijke informatie i.v.m. uw verdwenen vader in te winnen. U verklaarde dat uw vader actief was binnen uw gemeenschap. In dit licht is het dan ook bevreemdend dat zijn ontvoering niet in de kranten verschenen zou zijn. U hiernaar gevraagd antwoordde ontwijkend: eerst gaf u aan niet te weten of dit in de kranten verschenen is, daarna zei u dat het misschien in een lokale krant of in sjiiitische nieuws verschenen is (gehoorverslag CGVS p. 6). Voorts zei u dat de politie de normale procedure bij slachtoffers volgde, maar u kon niets zeggen over het hier opvolgend onderzoek (gehoorverslag CGVS p. 7). Uiteindelijk gaf u aan dat de politie wel pro forma een onderzoek deed, maar u kon deze verdere uitleg niet staven, noch door verklaringen, noch door documenten. Voor zo ver u wist zou de familie ook niets meer vernomen hebben van de ontvoerders. Uw bewering dat de ontvoerders behoorden tot de "Lashkar-e-Jhangvi" kon u op geen enkele manier hard maken. Zelfs uw oom in zijn "FIR" repte hier met geen woord over (gehoorverslag CGVS p. 7). Ook is het weinig geloofwaardig dat uw tweede oom die bij de ontvoering niet werd meegenomen nog steeds woonachtig is in Peshawar, terwijl u die eigenlijk niets te maken had met de ontvoering onmiddellijk het land diende te verlaten."

Ook ter zitting maakte verzoeker niet aannemelijk dat hij na 2006 het voorwerp van concrete bedreigingen geweest zou zijn door de aangehaalde extremisten.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De verzoekende partij voert aan dat verzoekers relaas miskend werd door de commissaris-generaal zonder enig verder onderzoek te doen, waarmee de bestreden beslissing voorbij gaat aan artikel 3 EVRM.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij geeft niet aan welke ruimere aspecten van artikel 3 van het EVRM in vergelijking met artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet ten onrechte buiten beschouwing zijn gebleven (R.v.St. 11 mei 2012, toelaatbaarheid, nr. 8472). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Door louter te poneren dat de commissaris-generaal geen onderzoek heeft gedaan, weerlegt de verzoekende partij de vaststellingen uit de bestreden beslissing niet op concrete wijze. Zij stelt ook nergens welke elementen van het relaas dan verder onderzocht hadden moeten worden.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal wel degelijk de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet heeft onderzocht: "Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk

gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg. U bent hoger opgeleid, heeft werkervaring op een bank en u spreekt meerder talen. Dit zou uw hervestiging in een ander deel van Pakistan moeten vergemakkelijken."

Artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet betreffende het binnenlands beschermingsalternatief luidt als volgt: *"Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst :*

a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2; en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. »

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat niet redelijkerwijs van haar kan worden verwacht dat zij zich in een ander deel van Pakistan zou vestigen zoals reeds gesteld in de bestreden beslissing, meer bepaald in grote steden zoals Karachi, Lahore, Islamabad en Rawalpindi waar ontheemden uit het Noordwesten wonen (SRB, Pakistan, Algemene Veiligheidssituatie, dd. 31 oktober 2012, p. 23). Verzoeker bevestigt ook ter zitting dat een van zijn ooms in Islamabad woont.

De verzoekende partij meent dat artikel 8 van het EVRM is geschonden daar het privéleven van verzoeker in België onterecht van hem weggerukt zou worden. Zij stelt dat verzoeker een ver doorgedreven integratie kent, hij steeds gewerkt heeft en stappen ondernomen heeft om het Nederlands machtig te worden. Er wordt verwezen naar de stavingsstukken die gevoegd werden bij het verzoekschrift: een aantal loonuittreksels en attesten van inburgering.

Een schending van artikel 8 EVRM kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zonder daaraan gekoppeld bevel om het grondgebied te verlaten, houdt geen schending in van het desbetreffende artikel. De voornoemde stukken zijn derhalve niet dienstig in deze procedure.

Derhalve heeft de verzoekende partij haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS